

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

ΝΟΤΕΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΝΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΟΥ.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινῶ δια τὴν ἐκδικασθεῖσαν ὑπόθεσιν Γρήσα καὶ Σας ὑπῆρξε μέγαν. Προεμνήνετο. Παρεκτός τῆς ἰδιορρυθμίας τοῦ πρωτεύοντος κατηγορουμένου, τὸ περιεργὸν κοινὸν προσήλθεν ἵνα ἀντιληφθῇ ἐκ τοῦ πλήσιον πολλὰ πράγματα καὶ διὰ νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ ἀφορμὰς σχολίων.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ δραματικὸν μέρος τῆς δίκης δὲν ἐστάθη ἀντάξιον τῶν προσδοκιῶν τοῦ πλήθους. Ὁ πολὺς Γρήσας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπερίμεναν ὅπως προτότυπον ὑπεράσπισιν καὶ παραδόξους ἰσχυρισμούς, παρέστη ὡς ὁ κοινότερος τῶν κατηγορουμένων.

Καὶ τί δὲν ἐλέγετο ὅτι ὁ Αὐθέντης τῆς ὑπηρετρίας τοῦ θα ἔφερν εἰς ἀπολογία του!

Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχα ἀκούσει καὶ τὸ ἐξῆς. Ὅτι ἀποτεινόμενος πρὸς ἓνα ἐκ τῶν δικαστῶν θὰ τῶ ἔλεγε. «Κύριε δικαστά! Εἶναι πιστευταὶ αἱ ἐναντίον μου τρεῖς ἢ τέσσαρες σημεριναὶ κατηγορίαι, αἱ ὁποῖαι θέλουν νὰ μὲ παραστήσουν ὡς νέον μὴ ἠθικὸν ἢ ὡς ἐκφυλὸν, ἐνῶ ἐγὼ τιμῶμαι διὰ τῆς στενῆς φιλίας σας; Εἶναι ποτὲ δυνατόν τὰ συμπόσια τα ὁποῖα δίδω εἰς τὸ σπῆτι μου νὰ ἔχουν τόσον ἄσχημον χαρακτῆρα ἀφοῦ πρὶν φάγω καὶ μετὰ τὸ φαγητὸν εὐρίσκομαι μαζὴ σας;»

Ἐγὼ βεβαίως δὲν ἐπίστευσα οὔτε ὅτι θὰ τῶ ἐπετρέπτο, οὔτε ὅτι θὰ ἐτόλμα νὰ εἶπῃ τοιαύτας ἀνοησίας — καθὼς καὶ δὲν τὰς εἶπε — ἀλλὰ διαδόσεις τοῦ εἶδους τούτου ἦτο φυσικὸν νὰ κρατοῦν τὴν περιέργειαν τοῦ κοινῶ εἰς τὸ κατακόρυφον.

Εἰς τὴν διάφευσιν τῶν ἐλπίδων τοῦ ἀκροατηρίου

καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν προσετέθη ἀκόμη καὶ ἄλλο τι. Δὲν τῶ ἤρρεσεν ἡ ἀπόφασις!

Εἶναι πολὺ παράδοξα τὰ πλήθη καὶ ὅταν πράττουν καὶ ὅταν συλλογίζονται!

Πρῶτον. Ἐπεθύμει νὰ μὴ βλέπη λαμβάνοντα μέρος εἰς τὸ δικαστήριον δικαστὴν στενωῶς συνδεδεμένον μετὰ τῶν κατηγορουμένων.

Δεύτερον. Ἦθελε, σῶσον ἐλέησον, νὰ ἴδῃ ἐξίσου καταδικαζόμενον καὶ τὸν ἕτερον τῶν κατηγορουμένων, δημόσιον ὑπάλληλον μὲ ἄμεμπτον περιβολὴν καὶ διάπυρον ὄργανισμὸν.

Διὰ ταῦτα καὶ ὅταν ἐξεφωνήθη ἡ ἀπόφασις καὶ ἀπῆλθον οἱ κατηγορούμενοι καὶ ἐκλείσθησαν αἱ πύλαι τῶν Δικαστηρίων, οἱ ὄμιλοι ζωηρῶς σχολιάζοντες ἐξηκολούθουν νὰ στρέψωσι τὰ βλέμματα ἐν ἀγανακτῆσει πρὸς τὸ μέγαρον τῆς Θέμιδος.

Πράγμα τὸ ὁποῖον εἶδα καὶ ἄλλοτε.

Κατὰ τὴν δίκην συνέβη κάτι τι ἀπροσδόκητον. Ἐνῶ δηλαδὴ ὁ συνήγορος ἐνὸς τῶν κατηγορουμένων τὸν παρίστανεν ὡς ἀπολαύοντα τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγαπὴν ὅλης τῆς κοινωνίας, τὸ ἀκροατήριον διεμαρτυρήθη θορυβωδῶς. Ἐπραξε καλῶς; Βεβαίως ὄχι.

Οἱ φρονοῦντες τὸ ἐναντίον διατείνονται ὅτι τὸ ἀκροατήριον προεκλήθη καὶ ὅτι ἂν δὲν διεμαρτύρητο θὰ ἀπεδείκνυε συμπαθειαν πρὸς τὴν δικαζομένην πράξιν καὶ θὰ καθίστατο πιστευτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ συνηγόρου. Chi tace confertur.

Οἱ ἀδιόρθωτοι συμπολίται μου δὲν ἀφήκαν οὔτε λέξιν νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν συζήτησιν τῆς δίκης.

Ἡ πράξις — σοῦ λέγουν — ἦτο ἀποδεδειγμένη. Διατί νὰ μὴ τιμωρηθῇ καὶ ὁ ἄλλος ὅπως ἔπρεπε;

— Δὲν εἴσθε ἀρμόδιοι. Τὸ Δικαστήριον γνωρίζει τί κάμνει.

— Μὲ συγχωρεῖς. Ἡ πράξις δὲν ἦτο παστρική. Τὸ εἶπε καὶ ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς Ἡ πράξις εἶ-

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΤΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α154Υ1φ30050

ναι βδελυρά και τον χαρακτηρισμόν της αφίνω να εκτιμήση ή κοινωνία.» Τι θα ειπή αυτό;

Εδώ τὰ ἔχασα! Πράγματι τὴν ἀποστροφὴν αὐτὴν καὶ ἐγὼ δὲν εἶχα δυνηθῆ νὰ ἐρμηνεύσω. Μήπως ἡ δικαία ἀπόφασις περιεμένετο ἀπὸ τὴν κοινωνίαν καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ Δικαστήριον;

Ἀκούοντες καθ' ἡμέραν καταδικαστικὰς ἀποφάσεις μὲ περιορισμὸν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας οἱ ἀκροαταὶ τῆς περὶ ἧς πρόκειται δίκης καταπλάγησαν ὅταν ἤκουσαν ποινὴν εἰκοσάδραχμον.

— Αὐριον τὴν ξανακάνει — μοῦ ἔλεγεν ἓνας — Μὲ εἴκοσι δραχμάς τι ἐπλήρωσε; Εἰς ὅποιον ξενοδοχεῖον καὶ ἂν ἐπήγαινε, νὰ καλοφάγη, νὰ καλοπῆ καὶ νὰ στείλῃ καὶ τὸν ξενοδόχον διὰ θέλημα δὲν θα τοῦ ἐστοίχιζε;

Τώρα τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ξενοδοχεῖα εὐθηνότερα, ἀλλ' ἡ περιποίησίς των ἐν γένει στερεῖται... **Χ ἄ ρ ι τ ο ς.**

Εἰς τὸ ζήτημα τῆς περιωπῆς τῶν κατηγορουμένων πάντοτε παρετήρησα ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ πλήθους εὐρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν γνώμην τῆς δικαιοσύνης, τούλάχιστον τῆς ἐγχωρίας. Ὁ κόσμος, παρ' ἡμῖν, ἐννοεῖ νὰ βλέπῃ ἐξίσου τιμωρομένους τοὺς ὀρθοκλέπτας ὅσον καὶ τοὺς ποδηλατιστάς, τὸσον τοὺς ἀνυποδῆτους ἐγκληματίας ὅσον καὶ τοὺς διοπτροφόρους!

Παράδοξος ψυχολογικὴ κατάστασις ἡ ὁποία δὲν τῷ ἐπιτρέπει νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς ἐλαφρυντικά οὔτε τὰ λουστρίνια, οὔτε τὴν κοινωνικὴν θέσιν.

Καὶ εἰς τοῦτο νομίζω ὅτι πταίουν τὰ βιβλία καὶ αἱ ἐφημερίδες. Πέρισυ, π. χ. εἰς ἐν εὐρωπαϊκὸν δικαστήριον ἐδικάζετο δι' ἐγκλημά τι νεαρὸς ἄσωτος, δούξ η κόμης, δὲν ἐνθυμοῦμαι. Ὁ πρόεδρος ἐφωνῶν τὴν ἀπόφασιν ἀποτείνεται πρὸς τὸν κατηγορούμενον καὶ τῷ λέγει.

«Κατηγοροῦμενε! Εἰς κάθε ἄλλον ἐγκληματίαν τῆς ἡλικίας σου θὰ ἤμεθα ἐπιεικεῖς. Ἐπειδὴ ὁμως σὺ ἀνήκεις εἰς μεγάλην καὶ πλουσίαν οἰκογένειαν καὶ ὠφειλεις νὰ ἦσαι παράδειγμα διὰ τοὺς ἄλλους, διὰ τοῦτο σοῦ ἐπιβάλλομεν τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς ποινῆς.

Αὐτὰ ἀναγινώσκει ὁ ἄλλος καὶ τὰ πέρνει τοῖς μετρητοῖς. Ἄλλ' ἐρωτῶ. Εἶναι δυνατόν ἐπὶ τέλους μία Δικαιοσύνη νὰ ἰσχύῃ δι' ὅλα τὰ κλίματα καὶ δι' ὅλα τὰ ἦθη; Ἄς μὴ ἤμεθα ὑπερβολικοί!

Ὅτι ἤμεθα φύσει γκρινιάρηδες καὶ ὅτι εἰς τὰς κρίσεις μας ὑπερπερῶμεν κάθε φραγμὸν, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν. Καθιστάμεθα τοιοῦτοτρόπως ἀδικοὶ ἀλλ' ἀποδεικνύομεν καὶ ἀμάθειαν παχυλὴν εἰς πολλὰ ζητήματα.

Ἡ γὰρ φίλος μου, μὲτὰ εἰς τὰς συζητήσεις τὰς

ζωηρὰς μετὰ τὴν δίκην, ἐνεθυμήθη τὸν Νάπιερ καὶ δικαστικὸν τι ἐπεισόδιον τῆς ἐποχῆς του.

Δικαστὴς τις, δηλαδὴ, καθήμενος ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ἐδρας ἐδικάζεν ὑπόθεσιν εἰς ἣν ἐνδιαφέρετο, ὅτε εἰσῆλθεν αἴφνης ἐντὸς τοῦ δικαστηρίου, πληροφορηθεὶς τοῦτο, ὁ Ἄγγλος τοποτηρητὴς Νάπιερ καὶ διὰ τοῦ μαστιγίου του κατεβίβασε τὸν δικαστὴν ἐκ τῆς ἐδρας ἀναφωνήσας "a basso indegno!".

— Μὰ χριστιανὲ τοῦ Θεοῦ: πρῶτον, ποῖαν σχέσιν ἔχει νὰ ἔχη ἡ σημερινὴ ὑπόθεσις μὲ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Νάπιερ, ἀνθρώπου ἀθαιρέτου τὸν ὁποῖον τὸ μαστιγίον του ἔθετεν ὑπεράνω τοῦ Νόμου καὶ τῆς Δικαιοσύνης; Ἐπειτα νομίζετε, ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν ἔκαμε προόδους ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Νάπιερ; Ἄν τότε θεωρεῖτο ὡς ἀντικείμενον εἰς τὴν εὐθιότητα τοῦ δικαστοῦ τὸ νὰ δικάτῃ φίλον του, ἐγὼ σημερον τὸ θεωρῶ ἀρετὴν. Δὲν καταλαμβάνετε λοιπὸν πόσον ὑψηλόν, πόσον ἐξοχον εἶναι νὰ καταδικάσῃ κανεὶς ἑστῶ καὶ τὸν στενότερόν του φίλον, ἐγκληματίσαντα; Νὰ τῷ δοθῇ ἀφορμὴ ἵνα πνίξῃ τὴν φωνὴν τῆς φιλίας εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος;

Ἄλλ' ἀπὸ τοιαῦτα λεπτὰ ζητήματα ὀλίγοι καταλαμβάνουν.

Τέλος πάντων, ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἔχη τὸ «Ζιζάνιον» χῶρον διαθέσιμον διὰ περισσοτέραν φλυαρίαν. Ἐγὼ συνεβούλευσα ὅσους ἤκουσα νὰ συζητοῦν διὰ τὸ θέμα καὶ συνιστῶ ἀκόμη εἰς ὅσους δὲν γνωρίζω, νὰ παύσουν παραφορτόνοντες τὸν νοῦν των μὲ ξένας φροντίδας. Τὰ τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὰ δικαστήρια καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν κακομοιρίαν μας.

Ἄλλως τε ἄς μὴ λησμονῶμεν ὅτι εἰς κάθε περιστάσει ὁ ποινικὸς νόμος ἔχει κατιστήσῃ οἰανδήποτε ἀπόφασιν, ὀρθὴν, δικαίαν καὶ σεβαστὴν.

Οὔτε.

ΚΑΡΟΤΣΑΔΑ

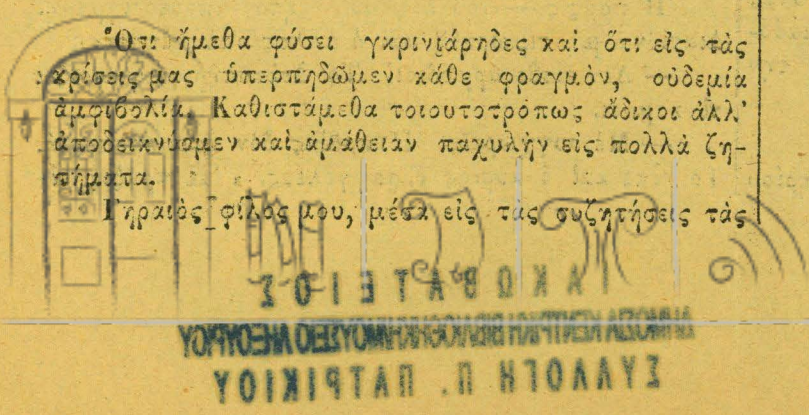
Μ' ἐπήρες — τὸ θυμῶμαι μὲ καμάρι μου —
μὲς' τὸ κομφὸ ἀμαξάκι σου μιὰ ἡμέρα,
κι' ἐπίστευσα πῶς τῶκανες γιὰ χάρι μου
πῶς ἤθελες νὰ πάρω λίγ' ἀγέρα.

Μ' ἀργὰ μέσα στὸ κούφιο μου κεφάλι
πῶς ἤθελες μὲ λόγια νὰ μὲ σιιάξῃς
εἶδα· καὶ μυστικὰ ἀγάλι-γάλι
μοῦπες γλυκὰ γλυκὰ... τὰ εἰς ἀμάξῃς.

Ἡραξέντηεν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

**Ὁ Γιάνης κι' ὁ Μαρῆς,
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.**

Μ. — Καθὼς λοιπὸν τὰ λέγαμε προηγουμένως, Γιάννη,
ἢ σήμερα, ἢ αὐριο ἀνυπερθέτως φθίνει
ὁ ὑπουργὸς ὁ προσφιλεῖς
τοῦ μετ' ἀβρότητας κολλῆς
στὴ σάλα θὰ μᾶς μπάτη
κι' ἂν μᾶς βωτήση φράγκικα πῶς ἔχουμε περάσει,
ἐμεῖς θὰν τ' ἀπαντήσουμε, βρε Γιάννη, βεραμέντε,
περνάμε δοξά τῷ Θεῷ περονοσποριάμεντε!

Γ. — Κι' ἐγὼ βωτώντας, βρε Μαρῆ, κατόρθωτα νὰ μάθω,
πῶς στὸ νησί μας ἔχονται παρέα μετ' ὁν Ἄθω,
ὁ φὸν ὁ Πλέτσην πρεσβευτὴς τῶν Γερμανῶν μεγάλος
κι' ἀκόμα κι' ἓνας ἄλλος
ἐπίσης διπλωματικός καὶ νέος ζηλευμένος,
ἀλλὰ μοῦ κακοφαινέται πῶς εἶναι παντρεμένος
καὶ συνεπῶς, μωρὲ Μαρῆ, τῆς καθεμιᾶς τὸ μάτι,
καθόλου δὲν θὰ γουρλωθῇ γι' αὐτὸν τὸ διπλωμάτη.

Καὶ λέγεται πῶς ἔρχεται μετ' αὐτούς τοὺς βερόνους,
γὰ νὰν τοὺς δείξῃ, βρε Μαρῆ, τὴ Βάλτα καὶ τοὺς Πρόνους.
καὶ λένε πῶς τοὺς κοιθαλεῖ νὰ πάρουν μιὰν ἰδέα,
ἀπ' τοῦ Κριστᾶ τὸ σπεταρὸ κι' ἀπ' τὰ λοιπά σποδαῖα,
σποδαῖα καὶ περιέργα τοῦ τόπου μας μνηρεῖα
κι' ἴσως τοὺς πᾶσι, βρε Μαρῆ, καὶ στὴν Εἰκοσιμία
νὰ δείξῃ καὶ ν' ἀρηγιθῇ τῶν σοφῶν κυρίων,
ποῦ ὁ Λουκάσας ἐτραξεν ἐτότες τὸ θηρίον!

Βεβαίως, κι' ἀπ' τὴ Λεβιθῶ, Μαρῆ, θὰν τοὺς περάσῃ
ἀπὸν φροντίσει πρίντερα στοὺς δρόμους ν' ἀρχιδιάσῃ
ὅλο τὸ ναυτολιγιὸν πῶς τρέμει στ' ὄνομά του,
μόνον καὶ μόνον διλαδὴ γιὰ τὰ παζαζιμά του,
Τὰ Κλαίματτα κι' ἡ Κεραμῆς θὲν ν' ἀνικατατοθοῦνε,
πλατάρχοι πρῶτοι, δεῦτεροι τῷ φέρτε θὰ βρεθούνε
κι' ἂν πεταχτοῦν καὶ στὸν Ἑλλοεὶ ἀδῶς, οἱ μεγάλοι,

ὁ Κυπριώτης ὁ γιαντῶς
θὰ πῆ τοῦ γέροντος πατρὸς,
ν' ἀνέβῃ σ' ἓνα ψήλωμα καὶ λόγο νὰν τοὺς βγάλῃ!

Καὶ πρέπει νὰ παραδεχθῆς καὶ πρέπει νὰ πιστέψῃς,
πῶς ἡ μιὰ καὶ πανυχρὰ τῆς νήσου περιφέρεια,
τιμῆται καὶ δοξάζεται μ' αὐτὰς τὰς ἐπισκέψεις,
κι' ἂν ὁ Ῥωμᾶνος μᾶς ξεχνᾷ γιὰ πράγματα πῶς σέβια,
πληρώνει τὰς ἐλλείψεις του αὐτὰς τὰς σμικροτάτας,
ἐπισκεπτόμενος, ἡμᾶς μ' αὐτοὺς τοὺς διπλωμάτας.

Κι' ἂν ὑπουργὸς γενόμενος μᾶς ἐλεῖσει τὴν πόρτα,
κι' ἂν κάπως μᾶς βεζήλεψῃ μ' αὐτὸν τὸν Δελλαπόρτα,
κι' ἂν στὴν Ἀθήνα πῆγαμε καὶ διηλοῦ δὲν μᾶς γνώρισε,
κι' ἂν τὴν Ἰθάκην ἐξ ἡμῶν ἀπέσπασε κι' ἐχώρισε,
κι' ἂν ἐξωθίως, βρε Μαρῆ, πληροφοροῦμαι ὅτι
θὰ φέρῃ στὴν πατρίδα μας Ζακυνθὸν Δεσπότη,
ἀροῦ καὶ φέρνει σήμερα βερόνους καὶ μαρκεζῖους,
μόνον γιὰ νὰ θαυμάσουνε στ' Ἀράκι τοὺς τσερεζῖους,
ὅλα νὰν τὰ ξεχάσουμε γι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο,
ποῦ μᾶς γνωρίζει διλαδὴ
μ' ἀνθρώπους πῶχουσε σπουδῆ
καὶ τίποτα δὲν κάνουνε χωρὶς τὸ γαλαταῖο.

Μ. — Μ' αὐτὸν τὸν Πλέτσην ποῦ μοῦ λῆς, μωρὲ κοῦρμένε Γιάννη,
πολλὰ ὁ νοῦς μου βάνει
καὶ διλαδὴ τὸ θεωρῶ ἐκτός ἀμφιβολίας
πῶς ἴσως νᾶχη συγγενῆ τὸν Μπλέτσα τῆς Ζουλαίας,
γιατὶ κι' ἐμεῖς μὴδέγαμε, ἤρθιν καιροὶ καὶ χρόνοι
ποῦ κόμητες ὑπῆρξάμεν καὶ δοῦκες καὶ βερόνοι
κι' ἐλέγχον τίς γυναῖκες μας, δετόρες καὶ κοντέστες,
ἀρότου ὅμως ἤλλαμε μετ' οὓς Ῥωμηνοὺς σὲ σχέστες
τὰ φόντα καὶ τὰ τίποτα τῆς τῶσης εὐγενείας,
τὰ τρύπησε καὶ τᾶραγε ὁ σκόρος τῆς πενίας.

Γ. — Τὰ περασμένα ξέχαστα καὶ πῆς μου τ' εἶχε γίνε
μ' ἐκεῖνο τὸ οἰκόπεδον τῶν πρόδερος Γκιετιλίνη
ἐνὶ μωρὲ παμπόνηρε θὰ ξέρῃς τὴν αἰτία
π' ὁ δῆμος τὰ μετάνοχτα τοὺς τῶκαμα πλαταῖα.
Ἐν' ἀπαράλλαχτο μ' αὐτὸ τῆς νύχτας νταβαταῦρι,
ξέρω πῶς ἐσυνέδωκε μετ' αὐτούς στὸ Ληζούρι
καὶ μ' ἀπορία βεβαία, δικαία καὶ μεγάλη
βλέπω τὸ ὄνομα καὶ τοῦ Ἰσμήτανη παλι.

Μ. — Βρέ αδελφέ, σημείωσε πώς οί Γκεντιλιναίος
 πούνε πολύ φιλήσυχοι και γαλαντόμοι νέοι,
 κατέχουν ένα γήπεδον στην αγορά μας κάτω
 κι' εμπήκε σώνει και καλά του Πίπη του Λουκάτου,
 τὸ γήπεδον τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν τῶν φιλονόμων
 νὰν τὸ κηρύξῃ ἀχρηστον και νὰν τὸ κάμῃ δρόμον.
 Βάνει λοιπὸν ὡς δήμαρχος διὰ νυχτὸς ἀτιέρι
 και δόστου χέρι, χέρι,
 ὡς εἶδος καλλιτεχνικὸν κατέστησεν ἐπίπεδον
 τῶν ἀδελφῶν τὸ γήπεδον.

*Απὸ τοῦ ὕπνου ἐγερθεὶς λοιπὸν καταλαμβάνεις,
 ὁ ἕτερος τῶν ἀδελφῶν ὁ μίστερ Ἰωάννης,
 κι' ἐξαίφνης τὴν κατάληψιν ἰδὼν τοῦ κτήματός του,
 εὐθὺς μοχλὸν τεράστιον προσέλαβεν ἀπὸς τῶν
 και καταθέσας και μιγρὲ και γάντια και φιοκλά
 τῆς νύχτας τὰ καμῶματα τὰ θαλασσῶναι ὅλα!

Γ. — Μόνον αὐτὰ συνέβησαν;

Μ. — Δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο
 παρὰ πῶς θὰ συνέβαινε σουσοῦρο πρὸ μεγαλο,
 και σίγουρα θὰ σπόριζε και κανενὸς ἡ μύτη,
 ἂν ὁ Τζωρτζάκης δηλαδὴ δὲν εἶχε κοσκινήτη.
 Ὁ Τζωρτζάκης εἶχε κοσκινᾶ κι' ἦτανε πεσωμένος.
 θᾶταν τὸ πρᾶμμα σοβαρὸ νᾶταν' ἀσηκωμένος.
 Ὁ Τζωρτζάκης εἶχε κοσκινᾶ ὀπίσω στὰ καθίσματα,
 εἰδ' ἄλλως χαιρετίσματα!
 Ὁ δῆμος δὲν ἐκούτας ποτὲ νὰ βάλῃ χέρι,
 ἂν κοσκινᾶ δὲν ἐβγανε ὁ Τζωρτζάκης τὸ ξιφτέρει.
 *Ἄν δὲν εἶχε τὸν κοσκινᾶ,
 θὰ πήγανε τὸ δῆμο... νά!
 και τέτοιο παρατραγάουδο ποτὲ δὲν θᾶλε γίνει,
 ἀπάνου στὸ οἰκόπεδο τῶν πρὸ δερς Γκεντιλίνη.

ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

*Ἄν μὲ γελάς, γιατί νὰ μὲ συντρίβῃς
 ἀφοῦ ποτὲ δὲν σῶκαμα κακό!
 Κι' ἂν μ' ἀγαπᾶς, γιατί νὰ μοῦ τὸ κρύβῃς
 τέτοιο γλυκὸ κι' οὐράνιο μυστικό.

Ζῶ μὲ καρδιᾶ νεκρῇ, ποῦν πεθαμένη,
 προτοῦ χαρῇ τῇ νηότη τῇ χρυσῇ.
 μ' ἀφ' τῇ ζωῇ μου αὐτῇ τὴν κολασμένη,
 ἄχ πῶς ποθῶ νὰ μ' ἐξώσῃς ἐσὺ!

Ὁ ἴδιος.

Ἡ ἸΠΡΕΤΟΜΑΓΙΑ

ΣΟΝΕΤΟ

Σχισθεῖτε παιδιὰ ἴπατε σ' τὸ Μᾶη.
 Ὡ νὰ εἶχα κ' ἐγὼ τὴν ξεγνοιασιά σας,
 Τῇ δύνامي, τὰ νηᾶτα τὰ δικά σας,
 Νᾶλθω κ' ἐγὼ μ' ἐσᾶς ἔξω σ' τὸ πλάι.

*Ντροπῇ σ' ὅποιονε νέο, ἡ νέα, δὲν πᾶει.
 Ἀφήσετε σ' ἐμᾶς τοὺς γέροντάς σας
 Τὴν ἐγνοια τοῦ σπητιοῦ· πάρτε κοντά σας
 Νᾶ φάτε, και νὰ δόσετε νὰ φάη,

*Ἀνθρώπου, ἡ ζώου, ὅ,τινος δὲν ἔχει,
 Χαιρόσθενε και κάνετε νὰ χαιρέται
 Ὁ κόσμος ὅλος. Ὁ Θεὸς μας βρέχει.

*Ἀπάνου σ' ὅλους ὅμοια. Καὶ νὰ ξέρετε
 Ὅτι κάθε εὐχαρίστια μοιρασμένη,
 Μᾶς ξανάρχεται διπλασιασμένη.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

(Ἐκ τῶν ἀνεκδότων)

ΣΕ ΜΙΑ

*Ὁλόχαρος ἐρχόμενα γλυκὰ νὰ σοῦ μιλήτω,
 μιὰ μέρα πῶς ἀγνάντεψα στὴ γρύλια, τὸ τσατσουλι σου*
 ἀλλὰ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ; πῶς γύριτα ὀπίσω,
 ὅταν ἀντί; νὰ βρῶ ἐσέ... εὐρῆκα τὸ γατσουλι σου!

*Η° + *Η°.

*Ὁ Γλασὸς, τὸ ζηλεμένο τοῦ Μαράτου τὸ παιδί,
 αὐριο πανηγυρίζει και γιὰ τοῦτο δηλαδὴ,
 ἀπὸ μέσ' ἀφ' τὴν καρδιᾶ μου θὰ τοῦ δώσω μιὰν εὐχὴ,
 ὅσο γίνεται μεγάλος, πρὸ πολὺ νὰ εὐτυχῇ.

Νέος διπλογράφος, ἔχων διαθεσίμους ὄρασι, ἀναλαμβάνει νὰ
 κρατῇ ἐμπορικὰ βιβλία Πληροφορίαι παρ' ἑμῖν.

Σπεύσατε οἱ καλιόθητοι εἰς τὸ ἐμποροραπτικὸν τοῦ Ἀρ-
 σένη διότι σχεδὸν ἐξηκνηθήθησαν τὰ νουθωτὰ ὑφάσματα τῆς
 ἐποχῆς.

Καπέλα, ψάβα; νουθωτὲ γιὰ καθενὸς κεφάλι,
 ὁ Βλίσσα ἀπὸ ἕνερος, οἶς τῶλο πῆ και πάλι.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΠΡΟΪΣΤΗ ΠΟΝΤΟΥ Ν. Α. ΚΟΝΤΡΗΣΙΑΝΟΣ.